

Στις άλλες Σελίδες

- ΠΟΛΛΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ
- ΓΑΛΛΙΑ: ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΘΕΝ
- ΧΑΡΑΥΓΗ ΚΑΙ «Ο ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΣ ΖΕΙ...»
- ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ
- Ο ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ
- Ο ΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΡΗ
- Τ/ΚΥΠΡΙΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Μετα την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Απαραίτητα όπλα το σοσιαλιστικό πρόγραμμα και η ενότητα της αριστερας

Η απόφαση της Κ.Ε. του Σ.Κ. ΕΔΕΚ για την ανεξάρτητη κάθοδο του κόμματος στις προσεχείς προεδρικές εκλογές με υποψήφιο πρόεδρο το Βάσο Λυσσαρίδη είχε μεγάλη απήχηση ανάμεσα στα μέλη και στους υποστηρικτές της ΕΔΕΚ, αλλά και στο λαό γενικότερα.

Μπροστα στη σίγουρη σχεδόν υποστήριξη της ηγεσίας του ΑΚΕΛ προς τον χρεωκοπημένο δεξιο Πρόεδρο Κυπριανού για επανέκλογη του για άλλα 5 χρόνια, η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη αντικρίζεται από τους εργαζόμενους της Κύπρου σαν η εναλλαχτική αριστερή λύση στη δεξιά κυβέρνηση που έχει επισωρεύσει τόσα δεινά για την εργατική τάξη και το λαό.

Τα αριστερά στελέχη και μέλη της ΕΔΕΚ απελευθερωμένα από την απογοήτευση που θα φέρνε μια νέα σύμπραξη του κόμματος σε μέτωπα με συμμετοχή της δεξιάς, είναι τώρα έτοιμα να μετατρέψουν την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη σε μια ανεπανάληπτη ενθουσιώδη αγωνιστική εκστρατεία για τη νίκη στις εκλογές, για τη συντριβή των δεξιών υποψηφίων, για την έναρξη μιας νέας πορείας στην εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κυβέρνησης στην Κύπρο.

Η εφημερίδα μας που υποστήριζε πάντα, σταθερά και επίμονα - είτε ήταν το επίσημο όργανο της Σ.Ν. ΕΔΕΝ είτε της αριστερής πτέρυγας της ΕΔΕΚ - την ανεξάρτητη δράση των αριστερών κομμάτων, χαιρετίζει ανεπιφύλακτα την υποψηφιότητα της ΕΔΕΚ στις προεδρικές θεωρώντας τη σαν ένα αποφασιστικό σταθμό στην παραπέρα πορεία του εργατικού κινήματος της Κύπρου.

Η διεκδίκηση της εξουσίας από την ΕΔΕΚ βρίσκει δυστυχώς την εργατική τάξη της Κύπρου πολιτικά και συνδικαλιστικά διασπασμένη, πράγμα που παρεμβάλλει τεράστια εμπόδια στη νίκη της αριστερας.

Τη μεγαλύτερη ευθύνη για αυτή την κατάσταση τη φέρει η ηγεσία του ΑΚΕΛ που επιμένει να βρίσκεται προσκολλημένη στη ξεπερασμένη κι ολέθρια πολιτική της συνεργασίας των τάξεων. Στην πολιτική που είχε σαν αποτέλεσμα τη διακυβέρνηση της Κύπρου για δυο δεκαετίες από μια παρασιτική και διεφθαρμένη αστική τάξη που έχει οδηγήσει στη διαίρεση των δυο βασικών κοινοτήτων της Κύπρου, στη ντε φάκτο διχοτό-

μηση και το βύθισμα της οικονομίας και της κοινωνίας στην κρίση και το αδιέξοδο.

Η πρόσφατη έντονη αντίδραση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ενάντια στην κυοφορούμενη όπως κατάγγειλε - ιερή αντιδραστική συμμαχία εναντίον «των δημοκρατικών δυνάμεων» με καθοδηγητή τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο καθόλου δεν αντισταθμίζει τις αρνητικές επιπτώσεις που είχε και έχει η δική τους ανίερη συμμαχία με τη δεξιά, στο πρόσωπο του Κυπριανού, όσο κι αν αυτή κρυβεται πίσω από «πατριωτικά» και «δημοκρατικά» προσώπια. Το αποτέλεσμα της «ιερης αντιδραστικής συμμαχίας» - αν τελικά πραγματοποιηθεί πράγμα πολύ δύσκολο τώρα με την

διεκδίκηση των εκλογών από την ΕΔΕΚ - θα ναι η υποστήριξη της υποψηφιότητας του συνομιλητή Ιωαννίδη, τον οποίο η ίδια η ηγεσία του ΑΚΕΛ προόριζε για υποψήφιο Πρόεδρο (!) όταν τον Μαι του 1980 αποφάσιζε να αποσύρει την υποστήριξη της προς τον «ανάξιο» Κυπριανού φορτώνοντας του την ευθύνη για όλα τα δεινά της Κύπρου.

Για κακή τύχη της ηγεσίας του ΑΚΕΛ το 1982-3 δεν είναι το ίδιο με το 1976-78 - ούτε μπορούσε να ήταν το ίδιο. Η εργατική τάξη ο λαός και ιδιαίτερα τα στελέχη και μέλη του ΑΚΕΛ ξέ-

Συνέχεια στη σελ. 7

Ενάντια στην Ισραηλιτική κατοχή

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ

Παρα τίς βίαιες προσπάθειες καταστολής από τον Ισραηλιτικό στρατό συνεχίζεται για δεύτερη βδομάδα η γενική απεργία στη κατεχόμενη δυτική όχθη του Ιορδάνη. Διαδηλώσεις και συγκρούσεις γίνονται σε πολλές πόλεις και οι επίσημες ανακοινώσεις αναφέρονται σε τέσσερεις τουλάχιστον νεκρούς Παλαιστινίους και δεκάδες τραυματισμένους.

Συνέχεια στη σελ. 8

Τι γυρεύουν οι δεξιοί στην Τρίπολη;

Η ιστορική σημασία της συνάντησης των ηγετών των τεσσάρων αριστερών κομμάτων της Κύπρου στην Τρίπολη της Λιβύης είναι τεράστια. Είναι η πρώτη φορά που οι εκπρόσωποι των Τ/Κυπρίων και Ε/Κυπρίων εργαζομένων συναντούνται και συζητούν ξέχωρα από τα αστικά κόμματα το Κυπριακό πρόβλημα. Για πρώτη φορά, οι αριστερές δυνάμεις στο νησί αναλαμβάνουν από κοινού πρωτοβουλία πάνω στο Κυπριακό· μια πρωτοβουλία η οποία είναι εξ αντικειμένου αποτέλεσμα της χρεωκοπίας των προσπαθειών των αστών να λύσουν το πρόβλημα μέσα από τις δια-

κοινοτικές συνομιλίες.

Η Σοσιαλιστική Εκφραση πάντα υποστήριξε πως μόνο οι αριστερές δυνάμεις έχουν τη δυνατότητα να δώσουν λύση στο Κυπριακό πρόβλημα. Οι αστικές τάξεις στον Βορρά και το Νότο δεν θα μπορούσαν ποτε να προσφέρουν οποιαδήποτε βιώσιμη λύση που να εξυπηρετά τα συμφέροντα των Κυπριακών μαζών, λόγω των συγκρουόμενων οικονομικών και πολιτικών τους συμφερόντων.

Αντίθετα οι μάζες των Τ/Κυπρίων κι Ε/Κυπρίων εργαζομένων δεν έχουν τίποτα

Συνέχεια στη σελ.

ΑΙΘΟΝΗ

Για την επίσκεψη των Πολωνων φοιτητων στην Κύπρο ΕΜΜΟΝΗ ΣΤΙΣ ΟΛΕΘΡΙΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΣΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΗΣ 13ης ΤΟΥ ΔΕΚΕΒΡΗ

Στες 14 του Μάρτη είχαμε την ευκαιρία ν' ακούσουμε δύο Πολωνους φοιτητες του εξωτερικου πάνω στο θέμα της Πολωνίας. Η αρχική εντύπωση ήταν πως θα είχαμε τη δυνατότητα να πάρουμε από πρώτο χέρι πληροφορίες για το ιστορικό του Πολωνικου κινήματος και την κατάσταση όπως έχει σήμερα, καθώς και να συζητήσουμε σ' ένα συντροφικό κλίμα την εμπειρία της εξέγερσης, τα λάθη, τα μαθήματα και τις προοπτικές.

Η αρχική αυτή εντύπωση αποδείχθηκε δυστυχώς λανθασμένη. Από τη μια ευθύνη γι' αυτό έφερε η ομάδα πρωτοβουλίας που οργάνωσε τη συγκέντρωση. Οι οργανωτές με σταλινικό τρόπο απαγόρευσαν στην ουσία τη συζήτηση. Έγας από τους οργανωτές μας δήλωσε με πολλή θρασύτητα πως οι Πολωνοί δεν ήρθαν εδώ για ν' ακούν τις δικές μας απόψεις, αλλά για να μας ενημερώσουν για το τι γίνεται στην Πολωνία - επομένως έπρεπε να περιοριστούμε σε ερωτήσεις προς τους ομιλητές κι όχι να προχωρούμε σε πολιτικές τοποθετήσεις.

Μια τέτοια τοποθέτηση είναι εντελώς λανθασμένη και αντιδραστική. Η ουσία του Πολωνικου ζητήματος δεν είναι οι λεπτομέρειες για την κατάσταση όπως έχει σήμερα (δηλ. αριθμός πολιτικών κρατουμένων, συνθήκες στες φυλακές κλπ) αλλά τα πολιτικά διδάγματα της εμπειρίας στο σύνολο της: η ανάπτυξη του κινήματος, η ιστορική του δικαιολόγηση, η αποτυχία να εκπληρώσει τον ιστορικό του ρόλο και οι λόγοι για την αποτυχία, οι μελλοντικές του προοπτικές. Αυτά τα θέματα, κρίσιμα για την εργατική τάξη σ' οποιοδήποτε μέρος του κόσμου κι αν βρίσκεται, θα πρεπε ν' αποτελέσουν τη βάση πολύωρης συζήτησης, κι όχι να παραμεριστούν σαν δυσάρεστα.

Σ' αυτό βέβαια δεν είναι αμέτοχοι και οι Πολωνοί φοιτητες. Η αρχική τους εισήγηση ήταν εξαιρετικά σύντομη (ούτε 10 λεπτά) και σ' αυτήν καταπίστηκαν αποκλειστικά με ενημερωτικά στοιχεία δίχως ν' αγγίζουν καν το θέμα των προοπτικών ή των λαθών τα οποία διέπραξε η Αλληλεγγύη και τα οποία επέτρεψαν στον Γιαρۇζέλσκι να εφαρμόσει τον στρατιωτικό νόμο. Από τις ερωτήσεις που ακολούθησαν, αφέθηκε να φανει πως ο λόγος που τα θέματα αυτά έλειπαν από την αρχική εισήγηση δεν ήταν τυχαίος, αλλά αποτέλεσμα του ότι οι δυο φοιτητες δεν ήταν σε θέση να τα συζητήσουν, και να προχωρήσουν σε μια σε βάθος πολιτική ανάλυση των εξελίξεων. Η γενική τους τοποθέτηση βέβαια ήταν μέσα στα σωστά πλαίσια. Μας δήλωσαν πως δεν έμπαινε θέμα επιστροφής της Πολωνίας στο καπιταλισμό και πως ο άμεσος στόχος τους ήταν η οργάνωση μιας γενικής απεργίας γιατί αυτό είναι το μόνο όπλο που οι εργάτες έχουν στα χέρια τους.

Παρό' όλη την ορθότητα τους, τα συμπεράσματα αυτά είναι τόσο γενικά που κάνουν την ανάλυση επιφανειακή. Το βασικό ερώτημα είναι οι στρατηγικοί στόχοι του κινήματος και η ταχτική για την επιτυχία τους. Οι α-

παντήσεις που έδωσαν στες ερωτήσεις που περιστρέφονταν γύρω απ' αυτό το θέμα δεν ήταν ικανοποιητικές. Μας είπαν για παράδειγμα πως η Αλληλεγγύη έπεσε σε λάθη - το μόνο «λάθος» το οποίο ανέφεραν όμως είναι πως η Αλληλεγγύη υποτίμησε τη δύναμη της γραφειοκρατίας και υπερτίμησε τις δυνάμεις τους!

Αυτό είναι εντελώς λανθασμένο. Μέσα από προηγούμενα άρθρα στην εφημερίδα μας υποδείξαμε πως το βασικό λάθος της ηγεσίας της Αλληλεγγύης ήταν η έλλειψη προοπτικών. Το κίνημα προχωρούσε από μια κινήτοποίηση σε άλλη δίχως καθαρότητα στόχων. Το πέρασμα στον δημοκρατικό - αυτοδιαχειριζόμενο σοσιαλισμό - πράγμα το οποίο οι δυο φοιτητες υποστήριζαν - μπορούσε να επιτευχθεί μόνο μέσα από την ανατροπή των γραφειοκρατων που διοικούν την Πολωνία. Εν όψει της έλλειψης καθαρών προοπτικών, είχαμε προβλέψει από το περασμένο καλοκαίρι πως το κίνημα οδηγόταν σε ήττα. Το να πούμε πως η Αλληλεγγύη υπερτίμησε τις δυνάμεις της και υποτίμησε τη δύναμη των γραφειοκρατων είναι ενδεικτικό πλήρους ηττοπάθειας. Αν δεχτούμε πως η Αλληλεγγύη δεν μπορούσε να επιβάλει τις απόψεις της στον περασμένο χρόνο, είναι σαν να δεχόμαστε πως δεν θα μπορούσε να τις επιβάλει ποτε! Το ταξικό ισοζύγιο των δυνάμεων στην Πολωνία, στη περίοδο 1980-81 ήταν από τα πιο ευνοϊκά τα οποία θα μπορούσαν να υπάρξουν για την εργατική τάξη ποτε!

Αν έκαναν ένα λάθος οι ηγέτες της Αλληλεγγύης ήταν γιατί δεν κατάλαβαν το μέγεθος της δύναμης που είχε το κίνημα.

Σε ερώτηση σχετικά με τους λόγους για τους οποίους δεν εφαρμόστηκαν οι αποφάσεις που πάρθηκαν στο συνέδριο της Αλληλεγγύης το 81, υπέρ της Αυτοδιαχείρισης και για πέρασμα από λαϊκά δικαστήρια των υπευθύνων για το οικονομικό χάος στη χώρα, ο ομιλητής απάντησε πως γι' αυτό έφταιαν η κρατική εξουσία και το κοινουβούλιο που δεν αποδέχθηκαν τις αποφάσεις του συνεδρίου! Η αλήθεια είναι πως αν η γραφειοκρατία αποδεχόταν αυτές τις αποφάσεις, αυτό θα αποτελούσε ένα ανεπανόληπτο ιστορικό παραλογισμό. Γιατί η εφαρμογή αυτών των αποφάσεων θα αποτελούσε το θανατηφόρο κτύπημα για τη γραφειοκρατία. Η εξουσία της γραφειοκρατίας δεν πηγάζει από την οικονομικά προνομιούχα θέση της. Το αντίθετο: **ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΣ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΠΗΓΑΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΘΕΣΗ ΤΗΣ. ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΚΑΙ Η ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ ΟΔΗΓΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΞΑΛΕΙΨΗ.** Η εφαρμογή της αυτοδιαχείρισης από τα κάτω - δηλαδή η εκλογή με το δικαίωμα της ανάκλησης όλων των ατόμων που βρίσκονται σε διευθυντικά πόστα - θα σήμαινε τον τερματισμό της ύπαρξης των γραφειοκρατων. Η ηγεσία

της Αλληλεγγύης έπρεπε να ξέρει πως ένα τέτοιο αίτημα δεν θα μπορούσε ποτε να γίνει αποδεκτό - για τούτο και θάπρεπε να προετοιμάσουν τις δυνάμεις τους ώστε να είναι σε θέση να το επιβάλουν.

Απαντώντας σε άλλη ερώτηση, σχετικά με τη θέση που πήρε η Αλληλεγγύη απέναντι στα σώματα Ασφαλείας οι Πολωνοί φοιτητες είπαν πως το στρατό δεν τον «άγγιξαν» καθόλου - υπονοώντας πως προσπάθεια τους ήταν να μείνει ο στρατός εντελώς ουδέτερος - τη δε αστυνομία την βοήθησαν σε κάποιο μικρό βαθμό στην προσπάθεια αστυνομικών να δημιουργήσουν δικό τους συνδικάτο. Κι αυτή η θέση είναι ενδεικτική της τεράστιας ιδεολογικής ανεπάρκειας των δυο φοιτητων όπως εξ άλλου και της ηγεσίας της Αλληλεγγύης. **Οι Μαρξιστες δεν μπορούν ποτε να αντιμετωπίσουν τις δυνάμεις ασφαλείας σαν ουδέτερα σώματα. Σε περιόδους επαναστατικής κρίσης, οι δυνάμεις ασφαλείας είτε θα κερδηθούν με το μέρος της επανάστασης, είτε θα αποτελέσουν τον πιο μανιασμένο καταστολέα της.** Η δυνατότητα να κερδηθεί η μάχη των στρατιωτων με το μέρος της επανάστασης υπάρχει πάντα, γιατί η τεράστια πλειοψηφία των στρατιωτων προέρχεται από τις εξεγερμένες τάξεις. Σε περίπτωση που αυτο είναι αδύνατο, μπορεί να επιτευχθεί η ουδετεροποίηση των ενόπλων σωμάτων με την έννοια του ότι σημαντικά τμήματα απ' αυτές περνούν με το μέρος της επανάστασης έτσι ώστε τα σώματα ασφαλείας, στο σύνολο τους, να μην μπορούν να παίξουν το ρόλο του καταστολέα.

Στην περίπτωση της Πολωνίας αυτο θα ήταν ιδιαίτερα εύκολο για να επιτευχθεί. Το Πολωνικό στράτευμα ήταν γνωστό για τη συμπάθεια πού έτρεφε προς την Αλληλεγγύη. Θυμίζουμε τα λόγια Δυτικού διπλωμάτη στη Βαρσοβία το περασμένο καλοκαίρι ότι η Πολωνική κυβέρνηση δεν μπορούσε να έχει καμμία εμπιστοσύνη στο στράτευμα, καθώς και το γεγονός πως όταν στες αρχές της Πολωνικής εξέγερσης η κυβέρνηση αποπειράθηκε να χρησιμοποιήσει το στρατό για να την καταστείλει, η στρατιωτική ηγεσία τη συμβούλευσε να μην κάνει κάτι τέτοιο.

Αν στο τέλος οι στρατιώτες κινήθηκαν ενάντια στο εργατικό κίνημα αυτο έγινε γιατί η Αλληλεγγύη δεν μπόρεσε να τους προσφέρει προοπτικές. Ένα απογοητευμένο εργατικό κίνημα - όπως είχε η κατάσταση στην περίοδο πριν το πραξικόπημα - δεν μπορούσε να προσφέρει καμμία ασφάλεια σε στρατιώτες οι οποίοι υπο διαφορετικές συνθήκες θα αρνιόντουσαν να παίξουν το ρόλο της γραφειοκρατίας. Η ηγεσία της Αλληλεγγύης όμως δεν έμπηκε καν στο κόπο να ζητήσει από τους στρατιώτες να αρνηθούν να υπακούσουν. Με μια συνεπή ταξική τοποθέτηση απέναντι στο στράτευμα, η Αλληλεγγύη θα μπορούσε όχι μόνο να αδρανοποιήσει τον στρατό αλλά να τον μετατρέψει ακόμα σε δικό

Solidarność

της όπλο.

Ο δε συνδικαλισμός στα σώματα ασφαλείας δεν θάπρεπε να αντιμετωπίζεται με την επιπολαιότητα την οποία τον αντιμετώπισε ο Πολωνος ομιλητής. (Στα λόγια του υπήρχε μια δόση ειρωνίας όταν έλεγε πως η Αλληλεγγύη βοήθησε τους αστυνομικούς να συνδικαλιστούν). Η Αλληλεγγύη δεν θάπρεπε απλά να βοηθήσει θάπρεπε να πρωτοστατήσει στην δημιουργία συνδικάτου, όχι μόνο στην αστυνομία αλλά και στο στρατό. Ο ελεύθερος συνδικαλισμός μέσα στα σώματα ασφαλείας θα άφινε τη γραφειοκρατία εντελώς μετέωρη δίχως νάχει πουθενά για να στηριχτεί.

Τελευταία, απαντώντας σε μια ερώτηση σχετικά με τους σκοπούς τους για την παρούσα περίοδο, οι δυο Πολωνοί φοιτητες μας είπαν πως αγωνιζόνταν για να επιστρέψουν στην κατάσταση όπως ήταν πριν από την επιβολή του στρατιωτικού νόμου (!!) σ' αυτο δε έβλεπαν πως οι κυβερνήσεις των διάφορων δημοκρατικών χωρών θα μπορούσαν να βοηθήσουν εξασκώντας διπλωματικές πιέσεις (!!!) και εφαρμόζοντας οικονομικό μπούκοταζ της Πολωνίας !!

Αυτες οι θέσεις μας αφήνουν άναυδους. Αθελά τους οι δυο φοιτητες γίνονται συνήγοροι της πολιτικής των διάφορων κυβερνήσεων της Δύσης. Δίνουν όπλα στα χέρια των δεξιών εφημερίδων (π.χ. βλ. Σημερινή 15.3.1982) στη δημοκοπική πολιτική τους πάνω στο θέμα της Πολωνίας.

Το αίτημα για επιστροφή στην κατάσταση όπως είχε πριν από την επιβολή του στρατιωτικού νόμου, είναι εντελώς λανθασμένο και αφελέστατο ουτοπικό. Η περίοδος κατά την οποία η Αλληλεγγύη συνηπήρχε με την γραφειοκρατία ήταν, όπως τονίσαμε επανειλημμένα μέσα από τις στήλες της εφημερίδας μας, μεταβατική. Η Αλληλεγγύη δεν ήταν μια οργάνωση για την αποκατάσταση των πολιτικών δικαιωμάτων του Πολωνικού λαού, όπως περίπου μας είπε ο Πολωνος ομιλητής, αλλά το όργανο εξουσίας των Πολωνων εργατων, και σαν τέτοιο η ύπαρξη του δεν μπορούσε να χωρέσει στα πλαίσια του γραφειοκρατικού σοσιαλισμού. Ανάμεσα στην Αλληλεγγύη και την γραφειοκρατία κάποιος έπρεπε στο τέλος να υπερισχύσει - δεν θα μπορούσαν και οι δυο να συνυπάρχουν μακρόχρονα. Στη σημερινή φάση του αγώνα η γραφειοκρατία έχει βγει νικήτριας. Ο στόχος που πρέπει να μπάνει πάντοτε είναι η ανατροπή της γραφειοκρατίας και όχι η επιστροφή σε συνθήκες δυαδικής εξουσίας. Δεν χρειάζεται βέβαια να υποδείξουμε πως κι αν ακόμα ήταν δυνατή η επιστροφή στην προπραξικοπηματική περίοδο, αυτο θα σήμαινε επιστροφή σε συνθήκες πολύ ευνοϊκές για τη γραφειοκρατία (αφού αυτές

της επέτρεψαν να επιβάλει το στρατιωτικό νόμο) και εντελώς αντίξοες για το εργατικό κίνημα.

Ο στρατιωτικός νόμος θα άρθει μόνο όταν οι γραφειοκράτες νοιώσουν αρκετα ασφαλείς για να κάνουν κάτι τέτοιο. Αν τον επέβαλαν, ήταν για να μπόρουν να αποκεφαλίσουν και αποδυναμώσουν το κίνημα, και δεν θα τον άρουν ποτε μόνο και μόνο επειδη ορισμένοι Δυτικοί διπλωμάτες υποκριτικά διαφωνούν με την κατάσταση όπως έχει. Πραγματικά, πως είναι δυνατό αυτο που ο Γιαρۇζέλσκι έκανε πηγαίνοντας κόντρα σε 10 εκατομμύρια οργανωμένους εργάτες και σχεδόν ολόκληρο τον Πολωνικό πληθυσμό, να αντιστρέψει κάτω από διπλωματικές πιέσεις ή ακόμα και οικονομικό μπούκοταζ (πράγμα που έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να γίνει γιατί έχουν να χάσουν περισσότερες οι Δυτικοί).

Μπροστα στα μάτια των Πολωνων φοιτητων υπάρχει η δύναμη που μπορεί ν' ανατρέψει τη γραφειοκρατία κι αυτοι αρνούνται να την δουν - ΟΙ ΠΟΛΩΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ. Η προσφυγή τους σε διπλωματικές πιέσεις δείχνει, αν όχι τίποτ' άλλο, πως δεν έχουν την παραμικρή εμπιστοσύνη στες δυνατότητες της εργατικής τάξης. Ούτε κι αυτο είναι τυχαίο. Σε ιδιαίτερη συζήτηση μας δήλωσαν πως δεν είναι Μαρξιστες. Το πρόβλημα είναι δικό τους. Σαν τέτοιοι είναι καταδικασμένοι να βρίσκονται σε συνεχή κατάσταση σύγχυσης, ανικανοί να προσφέρουν οποιοσδήποτε προοπτικές.

Το εργατικό κίνημα όμως τραβα το δρόμο του. Η πολιτική φιλοσοφία την οποία έκφρασαν οι δυο φοιτητες ήταν αυτή που οδήγησε το Πολωνικό κίνημα στην τελευταία του ήττα. Μέσα από τέτοια κτυπήματα το εργατικό κίνημα μορφώνεται κι ανεβαίνει. Μέσα σ' αυτή την πορεία το κίνημα γεννά τους νέους ηγέτες - οι παλιοί, αν δεν μπόρουν να συλλάβουν τη δυναμική και να οδηγηθούν στα σωστά συμπεράσματα, περνούν στο περιθώριο. Με τον ίδιο τρόπο που οι Πολωνοί φοιτητες μας και οι διάφοροι Βαλέσα δεν μπόρουν ποτε να καταλάβουν ποιανου πραγματικά κινήματος ήταν ηγετες, έτσι και αύριο θα τρίβουν τα μάτια όταν το κίνημα θα προχωρά κι αυτοι θα μένουν πίσω.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΡΑΚΗ

ΝΑ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΕΙΔΗ

Είναι σ' όλους μας γνωστό πως οι πολυεθνικές εταιρείες πετρελαίου πραγματοποιούν κάθε χρόνο δισεκατομμύρια λιρών κέρδη. Οι θυγατρικές εταιρείες τους στην Κύπρο αποτελούν μαζί ένα από τα πιο ισχυρά οικονομικά μονοπώλια. Τα μονοπώλια αυτά ελέγχουν το 65% της διύλισης του πετρελαίου στην Κύπρο ενώ βρίσκεται στα χέρια τους εξ ολοκλήρου η εμπορία αυτού του πολύτιμου προϊόντος καθώς και μεγάλο ποσοστό της εισαγωγής του. Είναι ακόμα γνωστό σ' όλους μας το μέγεθος της εξάρτησης χιλιάδων προϊόντων και άρα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων - από την τιμή του πετρελαίου.

Η εφημερίδα «Τα Νέα» με αλληπάλληλες δημοσιεύσεις έχει αποδείξει πως η τιμή του πετρελαίου πρέπει να μειωθεί λόγω της μείωσης του στην διεθνή αγορά. Αντ' αυτού, ενώ γράφονται αυτές οι γραμμές, φαίνεται πως οι εταιρείες έχουν υποβάλει κοστολόγια που δείχνουν ζημιές! Οι εταιρείες βασίζονται τη δικαιολόγησή των ζημιών τους πάνω στην αύξηση της τιμής του δολαρίου που όπως υπέδειξαν πάλι «Τα Νέα» δεν ήταν τόσο σημαντική όσο η μείωση της τιμής του πετρελαίου.

Πέρα από τις δημοσιεύσεις των Νέων και τις καταγγελίες ενάντια στην κυβέρνηση η ΕΔΕΚ πρέπει να βάλει επιταχτικά σαν άμεση αναγκαιότητα το ζήτημα της κρατικοποίησης κάτω από εργατικό έλεγχο της εισαγωγής, της διύλισης και εμπορίας των πετρελαιοειδών. Αυτό το μέτρο, θα ανακουφίσει αφάνταστα τους εργαζόμενους και την οικονομία ενώ συνδεδεμένο με την κρατικοποίηση όλων των βασικών τομέων της οικονομίας θα δώσει λύση στα χρόνια προβλήματα που μαστιίζουν τους εργαζόμενους και την οικονομία. Αλλιώς, οι εταιρείες, ταμπουρωμένες πίσω από το Εμπορικό Μυστικό και άλλες μαφίες, θα συνεχίζουν να τσεπώνουν εκατομμύρια παρουσιαζόμενες και από πάνω σαν ζημιωμένα θύματα!

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Οι Τράπεζες κι οι Ασφαλιστικές Εταιρείες αποτελούν ένα άλλο σημαντικό τομέα που πρέπει να κρατικοποιηθεί για να εξυπηρετεί τα συμφέροντα του συνόλου των εργαζομένων και της οικονομίας και όχι των λίγων χρηματιστών και των ιδιωτών. Η αύξηση των επίσημων κερδών της Τράπεζας Κύπρου σέ £3.1 εκατομμύρια κατά το 1981 φανερώνει πως ενώ ζητείται από τους εργαζόμενους μείωση των μεροκαμάτων λόγω της οικονομικής ύφεσης (βλέπε αλληπάλληλες ανακοινώσεις των οργανώσεων των εργοδοτών (ΟΕΒΚ και ΚΕΒΕ) οι τράπεζες πραγματοποιούν τεράστια κέρδη σε βάρος του λαού.

Οι συντεχνίες πέρα από το αίτημα για κρατικοποίηση και αντι να αποδέχονται μηδαμινές αυξήσεις στις απολαβές των εργαζομένων (βλέπε οικοδομοί), έχουν καθήκο να απαιτούν ένα σημαντικό μερίδιο από τον πλούτο της χώρας τον οποίο παράγει αποκλειστικά η εργατική τάξη και νέμονται τα παράσιτα οι χρηματιστές και οι αστοί.

ΝΕΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ

Ενώ εκφράζονται κίνδυνοι για διπλάσιασμο της ανεργίας ανακινώντας ξαφνικά πως απολύονται 170 από τους 215 εργατοϋπάλληλους που απασχολούνται στα μεταλλεία Μιτσερού της Ελληνικής Μεταλλευτικής Εταιρείας (ΕΜΕ) φαίνεται πως η εταιρεία αυτή, που υποτίθεται ανήκει στην Ελληνοκυπριακή κοινότητα ενώ τη διευθύνει η εκκλησία χωρίς κανένα κρατικό ή εργατικό έλεγχο, αποφάσισε να καταστρέψει τα μεταλλεία της Κύπρου που παραδοσιακά αποτελούν ένα σημαντικό τομέα της Κυπριακής οικονομίας. Πέρση η ΕΜΕ απόλυσε δεκάδες μεταλλωρύχους στα μεταλλεία χρωμίου ενώ έκλεισε τα μεταλλεία ολοκληρωτικά φέτος το Μάρτη, χωρίς καμία - ως σημειωθεί - ουσιαστική αντίδραση από μέρους των συντεχνιών και των αριστερών κομμάτων.

Η απόλυση των 170 εργατοϋπαλλήλων βάζει ξανά στο προσκήνιο την απαίτηση από μέρους των συντεχνιών για μειωμένες ώρες εργασίας χωρίς μείωση μισθών σαν ένα πρώτο μέτρο καταπολέμησης των απολύσεων και της ανεργίας.

Το μόνο όμως ριζικό μέτρο που μπορεί να δώσει ριζικές λύσεις στο πρόβλημα είναι όπως και στην περίπτωση των πετρελαιοειδών και των Τραπεζών η κρατικοποίηση του τεράστιου συγκροτήματος της ΕΜΕ και το πέρασμα της διοίκησης του στα χέρια των εργαζομένων.

Μόνο με τέτοια αποφασιστικά μέτρα μπορεί να διαφυλαχτεί το δικαίωμα της εργασίας στον κυπριακό λαό και να αποφευχθεί το πέταμα στους πέντε δρόμους χιλιάδων εργαζομένων χωρίς κανένα πόρο ζωής.

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ: Μια απεργία που ματαιώθηκε για ψίχουλα

Με αυξήσεις από 1000 μιλς - 1600 μιλς, για ψίχουλα, έκλεισαν τα αιτήματα των οικοδόμων εργατών με την νέα σύμβαση που υπογράφηκε μεταξύ των συντεχνιών και του συνδέσμου εργολάβων.

Η σύμβαση που θα ισχύει για τα επόμενα δυο χρόνια ήταν το αποτέλεσμα μακρών και «ασκληρών» διαπραγματεύσεων που έφθασαν μέχρι το σημείο να προκηρυχθεί μονοήμερη προειδοποιητική απεργία από τες συντεχνίες.

Η σύμβαση είναι αποτέλεσμα σημαντικής υποχώρησης από τα αρχικά αιτήματα των εργατών και μιας απεργίας που αν και προκηρύχθηκε κανονικά ανακατέστηκε την τελευταία στιγμή, 10.30 μ.μ., χωρίς να ικανοποιηθούν τα αιτήματα των εργατών ή και να υπάρχει ακόμα συμβιβαστική πρόταση που θα ήταν αποδεκτή από την εργοδοσία, αφήνοντας έτσι εκτεθειμένους περισσότερους από τους μισούς εργάτες που δεν πήγαν στην δουλειά τους την επομένη. Αυτό έσπασε το ηθικό των εργατών, και δημιούργησε το αίσθημα ότι κάποιοι τους κοροϊδεύουν.

Από την αρχή του χρόνου υποβλήθηκαν τα αιτήματα των οικοδόμων προς τους εργολάβους, αιτήματα που μετά από πίεση από τες συντεχνίες προς τους εργάτες περιορίστηκαν στο μίνιμουμ λόγω της κρίσης που κτύπησε τις οικοδομές τελευταία, και τες απολύσεις αρκετών που ασχολούνταν στον οικοδομικό κλάδο.

Στες 25 και 26 του Φεβρουαρίου έγινε μια συνάντηση των συντεχνιών με τους αντιπροσώπους των εργοδοτών στην οποία έγινε λεπτομερής ανάλυση των αιτημάτων και των προβλημάτων των εργατών χωρίς οι εργοδότες να δώσουν οποιεσδήποτε απαντήσεις.

Η απάντηση ήλθε μερικές μέρες αργότερα με αντιπίεση κατά μέτωπο, με μια επιστολή των εργοδοτών με δυο προτάσεις.

1. Να παγοποιηθούν οι υπάρχουσες συμβάσεις και να υποβληθούν νέες προτάσεις, αν όχι τότε
2. Να παγοποιηθούν οι τιμαριθμικές αναπροσαρμογές.

Με αυτά τα περιθώρια, οι συντεχνίες δεν είχαν τίποτε άλλο παρα να προκηρύξουν απεργία και αγώνα, πράγμα που έκαναν για την 9 Μαρτίου με μονοήμερη προειδοποιητική απεργία.

Οι εργοδότες αρνιόντουσαν συνομιλίες μέχρι που ανάλαβε το υπουργείο εργασίας να μεσολαβήσει για να βγάλει τα κάρβουνα από τη φωτιά με ανεπάλληλες πιέσεις προς τις συντεχνίες για συμβιβασμό, και αίτημα προς τους εργοδότες να υποβάλουν προτάσεις.

Οι εργοδότες αρνιόντουσαν να δεχτούν περιορισμένες υποχώρησεις των εργατών και ακόμα να υποβάλουν τις δικές τους προτάσεις. Έτσι στις 5 του μηνός ναυαγούν οι συνομιλίες.

Την επομένη ο Υπουργός εργασίας είχε συνάντηση με τους εργοδότες τους οποίους δεν έπεισε να αλλάξουν την θέση τους.

Την Δευτέρα, παραμονή της απεργίας ο κόμπος έφτασε στο κτένι. Το υπουργείο ανάλαβε να σταματήσει την απεργία κάλεσε λοιπόν μια υπουργική επιτροπή αποτελούμενη από τον Υπουργό Οικονομικό, Υπουργό Εργασίας και τον Υπουργό Εμπορίου και Βιομηχανίας, και είχε ξεχωριστές επαφές με τες συντεχνίες και τους εργοδότες. Όπως ήταν φυσικό οι υπουργοί της κυβέρνησης των εργοδοτών προσπάθησαν να πείσουν τους εκπροσώπους των εργατών να κάμουν και άλλες υποχωρήσεις, αλλά αυτό ήταν αδύνατο από τες ρητες εντολές των εργατών προς τους εκπροσώπους.

Τελικά στις 10.30 μ.μ. το υπουργείο βρήκε την λύση έβαλε στο τραπέζι νέες προτάσεις από δικής του πλευράς προτάσεις που λέγοντας ότι ήταν διαπραγματευσιμες έδινε την ευκαιρία στους εκπροσώπους των εργατών να αναστήσουν την απεργία. Από την άλλη δεν έδινε καμία δέσμευση στους εργοδότες να δεχτούν την πρόταση αυτή. Έτσι η απεργία αναστάληκε από τους εκπροσώπους των συντεχνιών στις 10 και 30 το βράδυ ώρα που οι πλειοψηφία των εργατών οικοδομών κοιμάται καταβλημένη από την κουραστική εργασία της ημέρας, αφού πρώτα έκαμε μικρές τροποποιήσεις.

Με αυτό τον τρόπο οι εργολάβοι κατάφεραν 4... πράγματα.

1. Αναστολή της απεργίας.
2. Τες προτάσεις τες υπέβαλε η κυβέρνηση - εκπρόσωπος τους - και όχι αυτοί πράγμα που σημαίνει ότι οι νέες συνομιλίες θα ήταν μεταξύ της πρότασης της κυβέρνησης και των δικών τους προτάσεων φέρνοντας έτσι το τελικό

αποτέλεσμα προς το μέρος τους.

3. Αναστολή της απεργίας θα είχε αποτέλεσμα, τη πτώση της αγωνιστικότητας των εργατών.

4. Αναστολή της απεργίας στις 10.30 το βράδυ θα άφηνε εκτεθειμένους εκατοντάδες εργατών που δεν θα ειδοποιούντουσαν έγκαιρα για την αναστολή της απεργίας χάνοντας τα μεροκάματα τους και προπαντός την εμπιστοσύνη τους προς τες συντεχνίες.

Από αυτό το σημείο τα πράγματα ήταν πλέον καθαρά για το που θα οδηγούσαν.

Αποτέλεσμα ήταν μια σύμβαση που θα εξασφάλιζε φτηνό εργατικό δυναμικό στους εργολάβους για τα επόμενα δυο χρόνια με αύξηση 2.5% λαμβανομένη από την αρχή του χρόνου ή όπως παρουσιάστηκε 3% λαμβανομένου από τον Μάρτιο και μετά ποσοστό που σημαίνει 1600 μιλς για τους ειδικευμένους οικοδόμους 1200 μιλς για τους τρίφτες και 1000 μιλς για τους ανειδίκευτους εργάτες.

Επιπλέον μένου ανοικτά τα αιτήματα των εργατών μηχανοδηγών καθώς και τα αιτήματα των εργατών βιομηχανικών μαρμάρων.

Το τελευταίο πρόβλημα που έμεινε ήταν πως θα παρουσιασθεί στους εργάτες η νέα σύμβαση. Προς τούτον οι συντεχνίες από κοινού εκάλεσαν τους εργάτες τους σε γενικές συνελεύσεις στην Λευκωσία, Λεμεσό, Πάφο και Λάρνακα. Αφού έγινε μια εξιστόρηση των γεγονότων και προηγήθηκε μια κινδυνολογία για απολύσεις και την κρίση στην οικοδομική βιομηχανία, και ακόμα για προβλεπόμενη επιδύναση της κατάστασης, (Στο σημείο αυτό θέλω να κάμω μια πρένθεση, γιατί δεν ξέρω από που παίρνουν τα στοιχεία τους, αλλά από δικές μου πληροφορίες, κατά το διήμερο Ιανουαρίου-Φεβρουαρίου έχουν εκδοθεί άδειες οικοδομών που αντιπροσωπεύουν διπλάσιο όγκον οικοδομής από το αντίστοιχο διήμερον του περασμένου χρόνου, πράγμα που σημαίνει ότι βρισκόμαστε σε κάποια μικρή ανάκαμψη). Ζήτησαν από τους εργάτες να τες εγχείρουν. Ημουν παρον σε μια τέτοια σκηνή. Μερικοί σήκωσαν το χέρι διασταχτικά μουρμούρίζοντας βarieστημένους ενω τη πλειοψηφία τίποτε, και η επιτροπή θριαμβολογούσε.

«ΕΓΚΡΙΝΕΤΑΙ ΟΜΟΦΩΝΑ»

Πόσο μακρινή ήταν αλήθεια αυτή η φωνή από τους εργάτες. Είναι λοιπόν ανάγκη μια ακόμα πιο ενεργός συμμετοχή των εργατών στις υποθέσεις της συντεχνίας τους, και να προωθήσουν άτομα στις συνομιλίες για τες συμβάσεις που να είναι πιο ευαίσθητοι στα αιτήματα τους συναδέλφους τους, και που να έχουν ξεκάθαρα στο μυαλό τους την ταξική διάθρωση της κοινωνίας και να προετοιμάζονται να αντιμετωπίσουν τους εργοδότες πιο σκληρά γιατί η προσπάθεια των εργοδοτών είναι να αυξήσουν ή τουλάχιστον να διατηρήσουν τα ψηλα ποσοστά κέρδους, και όσον καιρο είναι δυνατόν να το κάμουν αυτό από αυξημένη εργασία μπορούν να αφήσουν και κάτι στους εργάτες.

Όταν όμως πλησιάζει οικονομική κρίση, ο μόνος τρόπος να διατηρήσουν τα κέρδη τους είναι να βάλουν το χέρι στην τσέπη των εργατών. Και πραγματικά σήμερα το καπιταλιστικό σύστημα έφρασε στο σημείο που από μόνο του δεν μπορεί να αυξήσει την παραγωγή πάνω σε μια σταθερή βάση, γι' αυτό και οι κρίσεις θα διαδέχονται η μια την άλλη, από την μεγάλη κρίση στην μεγαλύτερη, μέχρις ότου οι εργάτες αναλάβουν στα χέρια τους τον σχεδιασμό της οικονομίας και την παραγωγή, στα πλαίσια ενός Σοσιαλιστικού συστήματος.

Νικόλας Δ.

Η ΧΑΡΑΥΓΗ ΚΑΙ «Ο ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΣ ΖΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ»

«Στις μέρες μας, από αφορμή διάφορα γεγονότα βλάσκονται από τον ταξικό εχθρό και τους λογής-λογής αναθεωρητές μια σειρά θέσεις του Μαρξισμού-Λενινισμού, ο ίδιος ο Λενινισμός. Τέτοιες βασικές θέσεις είναι για παράδειγμα η δικτατορία του προλεταριάτου, οι «εθνικές ιδιαιτερότητες» και ο ρόλος τους και άλλες».

Έτσι ξανα το άρθρο του ο Ν. Κατσουρίδης στην Χαράυγη της 10ης Μαρτίου και έχει απόλυτο δίκαιο. Ο Μαρξισμός-Λενινισμός σήμερα έχουν υποστεί τεράστια φθορά από τους αυτοαποκαλούμενους Μαρξιστές που προσπαθούν να κατεβάσουν το έργο αυτών των ανθρώπων στο επίπεδο μιας ακίνδυνης σειράς από παιδικά βιβλία που περιγράφουν γεγονότα και καταστάσεις μιας «αίγριας» εποχής. Ένω σήμερα σε μια εποχή όπου οι βιομηχανικοί και εργοδότες, ιδίως στην Κύπρο, είναι «πολύ προοδευτικοί» (Ζιαρτίδης) και σε μια εποχή όπου παρατηρείται «ειρηνική συνήπαρξη των τάξεων» (Παπαϊωάννου), αυτά τα πράγματα δεν έχουν θέση. Σήμερα είμαστε «πολιτισμένοι» ενώ αυτά που έγραψαν «Μαρξ-Λένιν είναι μιας εποχής όπου επικρατούσε η αβραβρότητα. Αυτά προσπαθούν να μας καλλιεργήσουν πολλοί σήμερα κι έχουμε πραγματικά καθήκον όπως λέγει και ο Ν. Κατσουρίδης να υπερασπιστούμε με όλη μας την δύναμη τον Λενινισμό».

Στο άρθρο της «Χαράυγης» γίνεται μια προσπάθεια υπεράσπισης της βασικής θέσης των Μαρξ-Λένιν για τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι αυτή η υπεράσπιση γίνεται με τέτοιο τρόπο σαν να προσπαθεί να μας πείσει ο αρθρογράφος ότι η δικτατορία του προλεταριάτου δεν είναι τίποτα κακό γι' αυτό να μην την φοβόμαστε. Δηλαδή αν καμια φορά γίνει σοσιαλισμός κι εραριστού η δικτατορία του προλεταριάτου δεν έχετε τίποτα να χάσετε. Αυτά τα μέτρα θα βοηθήσουν στην αναζωογόνηση της οικονομίας κ.λ.π.

Πραγματικά αυτός ο τρόπος παρουσίασης της θέσης του Λένιν για την δικτατορία του προλεταριάτου είναι πολύ επικίνδυνος. Είναι πολύ επικίνδυνος ακριβώς διότι καταντά τον Λενινισμό μια ακίνδυνη θεωρία παραλείποντας όλη την προηγούμενη ανάλυση που προηγείται αυτής της θέσης.

Όπως πρώτος οι Μαρξ και Ενγκελς ανέλυσαν η αστική δημοκρατία δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα προσωρινό στάδιο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Είναι ένα στάδιο που ακολούθησε την χρεωκοπημένη και ζευτιομένη φεουδαρχία πριν περίπου δύο αιώνες, παίζοντας τότε ένα ρόλο προοδευτικό όσον αφορά την εξέλιξη της ανθρωπότητας. Και ακριβώς με το ίδιο τρόπο και η αστική δημοκρατία μέσα από την ανάπτυξη των παραγωγικών δυναμικών θα ερπασε σε ένα σημείο όπου όχι μόνο δεν θα ήταν προοδευτική αλλά θα κατανοώσε και άμεσος κίνδυνος για την ύπαρξη ακόμη και ολόκληρου του ανθρώπινου πολιτισμού. Πραγματικά ο' αυτό το στάδιο δεν θα υπάρξει στην σοσιαλισμό.

Σήμερα αν δούμε τον κόσμο γύρω μας θα δούμε ότι παντού ο καπιταλισμός έχει ξεφτίσει και η ύπαρξη του είναι μια συνεχής μά-

το προλεταριάτο σημαίνει την ερημνία της πολιτικής εξουσίας της αστικής τάξης. Ο κυβερνητικός μηχανισμός με τον καπιταλισμό του στρατού εκτός φυσικά για χώρες όπως η Κύπρος όπου ο στρατός είναι πολύ πατριωτικός και πρέπει να ... εκθιάζεται καθημερινά από όσους θέλουν να ονομάζονται προοδευτικοί και πατριώτες, που βρίσκεται κάτω από τις διαταγές ενός σώματος αστών αξιωματούχων με την αστυνομία και τη χωροφυλακή του, τους δημοφιλούς και τους δικαστές του, τους παπάδες και της υπαλληλοκρατία του κλπ αποτελεί στα χέρια της αστικής τάξης το ισχυρότερο όργανο διακυβέρνησης. Η κατάληψη της κυβερνητικής εξουσίας δεν μπορεί να περιοριστεί σε απλή αλλαγή προσώπων στα υπουργεία, αλλά πρέπει να σημαίνει την εξόντωση ενός ξένου κρατικού μηχανισμού, την κατάκτηση της πραγματικής αλλαγής, τον αποβολισμό της αστικής τάξης ... Η προλεταριακή νίκη είναι εξασφαλισμένη τότε και μόνον τότε αφού αποδιοργανώση τη εχθρική εξουσία και οργανώσει την προλεταριακή ... Όπως κάθε κράτος, έτσι και το προλεταριακό κράτος αντιπροσωπεύει ένα μηχανισμό εξαναγκασμού (μόνο που αυτή τη φορά θα είναι από την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού σε μια μικρή μειοψηφία και όχι αντίστροφα όπως στο αστικό κράτος) και ο μηχανισμός αυτός θα στρέφεται εναντίον των εχθρών της εργατικής τάξης. Ο προορισμός του είναι να τασάσει και να καταστήσει αδύνατη την αντίσταση των εκμεταλλευτών στον απολεσμένο υμώνα τους όλα τα μέσα για να νικήσουν την επανάσταση μέσα στο αίμα.

Αν τα πράγματα η Χαράυγη είχε σκοπό να υπερασπίσει και να διασώσει το Λενινισμό θα έπρεπε να κάνει ότι έκανε ο ίδιος ο Λένιν. Να κτυπά ανελέητα την αστική κοινωνία δείχνοντας ότι για ότι συμβαίνει φταίει αυτή. Να κτυπά χωρίς οίκτο όλους τους αυτοαποκαλούμενους Μαρξιστές (αναθεωρητές όπως πολύ σωστά αναφέρει και ο Ν. Κατσουρίδης) όπως έκανε και ο Λένιν στους Μενσεβίκους όταν μιλούσαν για πατριωτική αστική τάξη (αλήθεια σας θυμίζει τίποτε αυτό;) αποκαλώντας τους σοσιαλδημοκρατικούς-σοσιαλιστικούς-σοσιαλπροδότες.

Μέσα από αυτή την ανάλυση και πάλι και μέσα από το διαχωρισμό των εννοιών της αριστερας, των Λενινιστών, από οποιοδήποτε δεξιο σχηματισμό θα ήταν και φωτολόγηση η ανάλυση για την δικτατορία του προλεταριάτου και καθόλου μια καθόλου ακίνδυνη για τους αστούς και το σύστημα τους.

Φυσικά εδώ θα ήταν σωστό, πέρα από τις ανοικτές κουβέντες του Ν. Κατσουρίδη να δώσει και μια σωστή ανάλυση στο τι είναι δικτατορία του προλεταριάτου. Μια ανάλυση που θα είναι κατανοητή στην εργατική τάξη από την μια μεριά και θα αποτελεί φλόγα ασπίδα και καθοδηγητή για τις λαϊκές μάζες από την άλλη.

Αυτός που θα εκλέγονται από τα σοβιέτ, οι υπάλληλοι, δηλαδή του προλεταριακού κράτους θα είναι ανακλητοί, μέτρια πληρωμένοι όπως πολλές φορές διακήρυξε ο Λένιν. Αυτοί οι υπάλληλοι θα παίρνουν το καλύτερο μισθό ενός ειδικευμένου εργάτη.

Αλλά και η αστική τάξη αποτελεί μια ασήμαντη μειοψηφία, χρησιμοποιεί αυτό το μύθο, και καθώς η αστική τάξη αποτελεί μια ασήμαντη μειοψηφία, χρησιμοποιεί αυτό το μύθο,

ΧΑΡΑΥΓΗ ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ ΕΘΝΟΚΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το άρθρο της Χαράυγης συζητείται με το ίδιο ακριβώς ακαταβίβιστο ύψος κτιόντας ένα λαβύρινθο από σφάλματα απ' εκεί κι απ' εδώ θέσει; που ούτε με το νήμα της Αριάδνης δεν μπορείς να βρεις από μέσα. Το αποκορύφωμα όμως είναι η τελευταία «θέση» του Ν. Κατσουρίδη για το εθνικοκαπελευθερωτικό κίνημα.

«Ο Λένιν θεωρεί το εθνικοκαπελευθερωτικό κίνημα των λαών αναπόσπαστο μέρη των παγκοσμίων αναστατικών αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Επει, οι κύριοι ανήκουμε σ' αυτό το κίνημα, και μέσα από τις γραμμές του διεξάγουμε και ένα επικό αγώνα, αθάνατο στον ιμπεριαλισμό, για λευτερία και σωτηρία της Κύπρου, ένω αγώνα που αποτελεί το πρώτο βήμα για πραγματική κοινωνική πρόοδο και αλλαγή».

«... και ότι μετά την κατάκτηση της πολιτικής ανεξαρτησίας - σε ένα εθνικοκαπελευθερωτικό κίνημα - οι λαοί ευνώνιζονται κατά του ιμπεριαλισμού και για οικονομική ανεξαρτησία και δι' διάφορες χώρες θα πάρουν με επιτυχία τον μη καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης...»

Ξεκινώντας από τις τελευταίες υπογραμμισμένες γραμμές δηλώνω αδυναμία να πάρω θέση διότι δεν καταλαβαίνω τι θέλουν να πουν.

Τώρα κοιτάζοντας την δεύτερη πρόταση της πρώτης παραγράφου, μπορεί εύκολα να δεχτούμε ότι πρόκειται για μια θέση που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σαν προεκλογική δήλωση από οποιοδήποτε αστικό σχηματισμό. Από το ΔΗΚΟ μέχρι τον Συναγερμό. Διότι ακριβώς είναι εντελώς ασαφές και μπορεί να μεταφραστεί με μερικές χιλιάδες τρόπους.

Εκείνο που ο Λένιν έκανε ήταν να υποστηρίξει πραγματικά τους εθνικοκαπελευθερωτικούς αγώνες εκεί όπου η εθνική απελευθέρωση από τον ζυγο μιας ξένης στρατιωτικής δύναμης αποτελούσε ένα βήμα προοδευτικό. Τόνιζε όμως πως η εργατική τάξη ξεκινά από την ανάλυση της διαφορετικότητας από τον καπιταλισμό διαβίωσης της οικονομίας όπου δεν υπάρχει ατομική ιδιοκτησία των μέ-

σύνταγμα της ίδιας της Σοβ. Ένωσης διαλαμβάνει τη σύνδεση της με τις Δυτικές οικονομίες. Η εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού, ακόμα και υγιούς, σε μια χώρα ανάμεσα σε καπιταλιστικές χώρες, χωρίς την επέκταση της επανάστασης παγκόσμια περιλείπει κινδύνους για παραμόρφωση του σοσιαλισμού όπως συνέβη ακριβώς και στην Ρωσία μετά την επανάσταση του 1917. Γι' αυτό το κάλεσμα του κομμουνιστικού Μανιφέστου απρολεταρίου όλων των χωρών ενωθείτε» είναι σήμερα όσο επίκαιρο και αναγκαίο όσο ποτέ.

Τελειώνοντας θα ήθελα να πω ότι συμφωνώ απόλυτα με τον Ν. Κατσουρίδη ότι υπάρχει σήμερα απόλυτη ανάγκη για υπεράσπιση του Μαρξισμού-Λενινισμού. Η υπεράσπιση όμως δεν γίνεται σαν αυτοσκοπός αλλά για να αγγαλιαστεί από τις εργατικές μάζες όλη αυτή η Κοσμοθεωρία, με μοναδικό σκοπό την αλλαγή της κοινωνίας. Γι' αυτό η υπεράσπιση πρέπει να είναι καθημερινή και στα λόγια και στα έργα. Πρέπει να είναι κατανόηση και πιστευτή από την εργατική τάξη στα χέρια της οποίας αποτελεί την μοναδική εγγύηση για λυτρωμό του κόσμου από ένα ιστορικά ξεπερασμένο, ξεφτισμένο κοινωνικό σύστημα.

Σ. ΦΛΟΓΑΣ

Τι εννοεί εδώ με τον όρο «λαοί»; Την εργατική τάξη κάθε λαού ή τον λαό στο σύνολο του. Πάντως ότι και να εννοείται είναι εντελώς λανθασμένο. Διότι οικονομική ανεξαρτησία δεν μπορεί να υπάρχει σε καμια χώρα. Το επίπεδο ανάπτυξης έχει φτάσει σε τέτοια επίπεδα έτσι ώστε απότομικα η οικονομία μιας χώρας είτε το θέλει είτε όχι είτε πρόκειται για αστική δημοκρατία είτε όχι να είναι άρρηκτα δεμένη με αυτή των υπόλοιπων χωρών. Μια χώρα όπως την αχανή Κίνα με το 1/4 του πληθυσμού της γης δεν μπορεί σήμερα να είναι αυτόνομη και στρέφεται στη σύνδεση με τις Δυτικές οικονομίες. Το

«... και ότι μετά την κατάκτηση της πολιτικής ανεξαρτησίας - σε ένα εθνικοκαπελευθερωτικό κίνημα - οι λαοί ευνώνιζονται κατά του ιμπεριαλισμού και για οικονομική ανεξαρτησία και δι' διάφορες χώρες θα πάρουν με επιτυχία τον μη καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης...»

«... και ότι μετά την κατάκτηση της πολιτικής ανεξαρτησίας - σε ένα εθνικοκαπελευθερωτικό κίνημα - οι λαοί ευνώνιζονται κατά του ιμπεριαλισμού και για οικονομική ανεξαρτησία και δι' διάφορες χώρες θα πάρουν με επιτυχία τον μη καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης...»

Τι γυρεύουν οι δεξιόιοι στην Τρίπολη;

Συνέχεια από τη 1
να μοιράσουν. Αυτό δίνει τη δυνατότητα στους αντιπροσώπους τους, τα αριστερά κόμματα, να συζητούν μέσα σε συντροφικό κλίμα και μακριά από εθνικιστικούς προσανατολισμούς, για την καλύτερη εξυπηρέτηση των κοινών συμφερόντων των Ε/Κυπριακών και Τ/Κυπριακών μαζών. Έτσι, αν η πρώτη αυτή συνάντηση αξιοποιηθεί ένα νέο κεφάλαιο στην πορεία του Κυπριακού προβλήματος.

Για να γίνει αυτό, χρειάζεται οι ηγέτες των Αριστερών κομμάτων να ξεφοβούνται από οποιαδήποτε εθνικιστική προκατάληψη η οποία τους διακατέχει. Δεν πρέπει να βλέπουν τους εαυτούς τους σαν εκπροσώπους των συμφερόντων της μίας από τις δύο κοινότητες. Κάτι τέτοιο θα τους έβριζε στα ίδια αδιέξοδα στα οποία βρέθηκαν οι αστοί μέσα από τις διακοινοτικές συνομιλίες, και θα εκούλιζε στο τέλος τις συναντήσεις σε απλά παζαρέμια. Πρέπει να βλέπουν τους εαυτούς τους σαν εκπροσώπους διαφορετικών κομμάτων της ίδιας μάζας

ΓΑΛΛΙΑ: Προειδοποίηση για το ΠΑΣΟΚ και την Ευρωπαϊκή Αριστερά

Απο τη στιγμή που η οικονομία της χώρας βρίσκεται ακόμα στα χέρια της ιδιωτικής πρωτοβουλίας - του κεφαλαίου - είναι αδύνατο για την κυβέρνηση Μιττεράν - και οποιαδήποτε κυβέρνηση - να σχεδιοποιήσει, να ελέγξει και να κατευθύνει την οικονομία οδηγώντας την έξω από την κρίση προς την ανάπτυξη.

Παρά τα κίνητρα που έδωσε απλόχερα η Γαλλική κυβέρνηση στους βιομήχανους η επενδυτική αποχή από μέρους τους συνεχίζεται. Δισεκατομμύρια φράγκα βρήκαν το δρόμο στις τράπεζες του εξωτερικού. Κάτω από τις πιέσεις των αστών η κυβέρνηση αναθεώρησε το νομοσχέδιο για τις (περιορισμένες έτσι κι αλλιώς) κρατικοποιήσεις. Τα αποτελέσματα: Πληθωρισμός 14-15%, ανεργία 2 εκατ. 100 χιλιάδες, πτώση της εκλογικής δύναμης της αριστερας και αντικυβερνητικές εκδηλώσεις από τις τάξεις του λαού πάνω στις οποίες βασίζεται η αριστερά για να αντιμετωπίσει το μοϊκοτάς και τις απειλές των αστών και των μηχανισμών που 'διαθέθουν.

Τα γεγονότα αυτά αποτελούν σοβαρή προειδοποίηση τόσο για την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα όσο και για την αριστερά ο' ολόκληρη την Ευρώπη και την Κύπρο.

Μπροστά στην κρίση του καπιταλισμού και το χτύπημα του βιοτικού επιπέδου και των δικαιωμάτων τους οι εργαζόμενοι στη Γαλλία και στην Ελλάδα (για ν' ακολουθήσουν μια σειρά από άλλες Ευρωπαϊκές χώρες όπως την Ισπανία, την Ιταλία, τη Βρετανία κλπ) σπάζουν την κυριαρχία της δεξιάς και ζητούν διέξοδο.

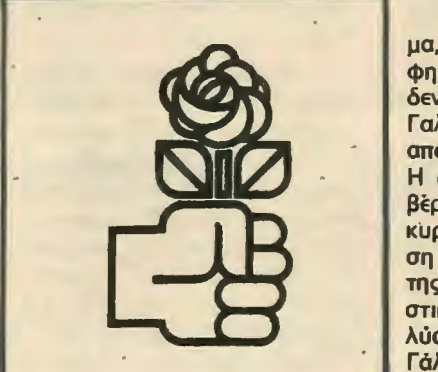
Σ' αυτή τους την κίνηση στρέφονται στα παραδοσιακά τους κόμματα, ιδιαίτερα τα Σοσιαλιστικά/Εργατικά/Σοσιαλδημοκρατικά, προσφέροντας διέξοδο της εξουσίας. Οι εργα-

ζόμενοι όμως δεν είναι διατεθειμένοι να υποστούν τις ίδιες θυσίες και τα ίδια προβλήματα που για χρόνια υπέφεραν κάτω από τη δεξιά. Οι εργαζόμενοι γυρεύουν βαθείες τομές κι ουσιαστικές αλλαγές. Αλλαγές που χωρίς ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα δεν 'πρόκειται να επιτευχθούν. Οι φωνές για μια πιο ριζοσπαστική πολιτική επικράτησαν στο περσινό συνέδριο του Σοσιαλιστικού κόμματος ενώ η βάση που αριστοκρατοποιείται ραγδαία. Κι αυτό, ενώ το κομμουνιστικό κόμμα αντι να κερδίζει χάνει συνεχώς υποστήριξη και μέλη. Ένα παρόμοιο πρόβλημα υπάρχει στη βάση του ΠΑΣΟΚ. Χαρακτηριστικά, σε μια πρόσφατη συνάντηση στο στάδιο Σπύρτηκ ο Παπαντρίου βρέθηκε αντιμέτωπος με 4.000 στέλεχος που απαιτούσαν «έδω και τώρα Συνέδριο» και «ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση - Λαός στη εξουσία».

Τα πιο συνειδητοποιημένα μέλη του κόμματος αρχίζοντας ήδη να αναγνωίνουν πόσο περιορισμένο είναι το πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ, στρέφονται σταμαθιστικές ιδέες. Αυτή η στροφή θα πάρει νέες διαστάσεις σ' όλα τα εργατικά κόμματα της Ευρώπης όσο θα αποδεικνύεται στην πράξη η χρεωκοπία του καπιταλισμού και του ρεφορμισμού να δώσουν λύσεις στα προβλήματα των εργαζομένων.

Η ανάγκη για την υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος σημαίνει σήμερα επιτακτική μπροστά και στην κυπριακή αριστερά. Όχι μόνο γιατί θα ενώσει την εργατική τάξη της Κύπρου σ' ένα νικηφόρο αγώνα για την άνοδο στην Κυβέρνηση, αλλά και γιατί, όπως αποδεικνύεται το Γαλλικό πείραμα, χωρίς ένα τέτοιο πρόγραμμα ακόμα κι μια αριστερή κυβέρνηση δεν θα μπορέσει να προσφέρει την αλλαγή που ζητούν οι εργαζόμενοι.

Δέλτα Μ.

Επίσκεψη Παπαντρέου

ΠΟΙΑ «ΑΛΛΑΓΗ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ;

Η επίσκεψη Παπανδρέου προκάλεσε μια πραγματική ιδεολογική αναστάτωση στη Κύπρο. Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες ο Κυπριακός λαός υποδεχόταν στο πρόσωπο του Πρωθυπουργού της Ελλάδας Ανδρέα Παπανδρέου μια Ελλάδα διαφορετική. Μια Ελλάδα που δεν ταυτιζόταν πια απόλυτα με το ΝΑΤΟ, τον ιμπεριαλισμό, τη δεξιά. Την Ελλάδα της Αλλαγής».

Στις δεκαετίες που πέρασαν η έννοια «Ελλάδα» ήταν η πολεμική κραυγή της Δεξιάς. Αρχίζοντας από την εθνικιστική πλύση εγκεφάλου στα σχολεία, την Εθνική Ηθική Διαπαιδαγώγηση» στο στρατό και φτάνοντας στις επιλογές με βάση τα «εθνικά φρονήματα» η Κυπριακή κοινωνία ήταν ασυμφιλίωτα χωρισμένη σε «εθνικόφρονες» και «αριστερούς». Η πιο παραστατική έκφραση αυτού του διαχωρισμού ήταν αναμφίβολα οι αγώνες ΑΠΟΕΛ-Ομόνοιας: στις κερκίδες του ΑΠΟΕΛ η Ελληνική σημαία ήταν το κυρίαρχο σύμβολο, στις Ομόνοιατικές η κόκκινη.

Η μεγάλη νίκη του ΠΑΣΟΚ το φθινόπωρο έβαλε ένα μεγάλο ερωτηματικό σ' αυτή τη κατάσταση. Τα «φιλελληνικά» συνθήματα της δεξιάς επαψαν να έχουν τη συνηθισμένη έννοια και η χρήση της άρχισε να γίνεται πιο αραιή. Ο «ανθελληνισμός» της αριστεράς έδωσε τη θέση του σε μια συγκρατημένη αισιοδοξία. Η Ελλάδα δεν ήταν πια η κακία μητρυαλιά-ίσως-μια καινούρια ελπίδα.

Ωστόσο όλες αυτές οι αλλαγές γίνονταν κάπως μακρύτερα. Ο Κυπριακός λαός μπορούσε να κρατηθεί ψύχραιμα στη θέση του παρατηρητή. Η δεξιά μπορούσε να συνεχίσει την πολιτική της χωρίς σοβαρές ζημιές και ν' αντιμετωπίσει την κατάσταση στην Ελλάδα σαν προσωρινή: «πιστεύουμε στην Ελλάδα ανεξάρτητα από κυβερνήσεις...» Η αριστερά μπορούσε να διατηρεί την καχυποψία της: «πόσο μπορεί, ή πόσο θέλεις, το ΠΑΣΟΚ ν' αντιμετωπίσει τους Αμερικάνους...» Η επίσκεψη Παπανδρέου έφτασε πολύ κοντά στο να συντρίψει αυτή την επιβίωση του παρελθόντος.

Από τη πρώτη στιγμή της επίσκεψης αυτές οι αντιφάσεις εκφράστηκαν με απλό και δραματικό ταυτόχρονα τρόπο από τον Κυπριακό λαό που συγκεντρώθηκε στο αεροδρόμιο της Λάρνακας για να υποδεχτεί τον Έλληνα πρωθυπουργό. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν χωρίζοντας ασυμφιλίωτα σε δεξιά («Η Κύπρος είναι Ελληνική», «Ελλάς, Ελλάς, σκέπασε και μας») και αριστερά («Εξω η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ», «ΕΟΚ, ΝΑΤΟ, το ίδιο συνδικάτο»). Συνθή-

ματα που με πολλή σαφήνεια προσπαθούν να σπρώξουν την πολιτική της Ελληνικής Κυβέρνησης πέρα από τις προθέσεις της και που αναμφίβολα, πίσω από το γενναίο παρουσιαστικό, έφερναν τον Πρωθυπουργό σε δύσκολη θέση.

Η προσωπική παρουσία του Παπανδρέου στην Κύπρο μετάτρεψε τον Κυπριακό λαό από παρατηρητή σε οργανικό μέρος των γεγονότων στην Ελλάδα. Η «αλλαγή» έγινε κάτι χειροπιαστό. Η δεξιά έχανε κάθε στήριγμα και το ηθικό της αριστεράς άρχισε να μεσουραίνει. Το ισοζύγιο ανατρεπόταν δραματικά. Ωστόσο πολύ σύντομα άρχισε να γίνεται φανερό πως οι αλλαγές δεν θάταν και τόσο δραματικές...

Η αντίστροφη μέτρηση έρχισε με τις πρώτες δηλώσεις του Παπανδρέου. Παρά το γεγονός των διχασμένων συνθημάτων που αντανάκλασαν το διχασμό της Κυπριακής κοινωνίας ο Αντρέας Παπανδρέου απέφυγε προσεχτικά ν' αναφερθεί σε θέματα που θα τον παρουσιάζαν σαν ιδεολογικά τοποθετημένο πολιτικό. Προτίμησε να παίξει σ' ένα καθαρά εθνικό ταμπλώ και να μιλήσει μόνο για το «εθνικό θέμα» για την ανακοπή της «συρρίκνωσης του Ελληνισμού» και την «συμπαράσταση της Ελλάδας» στον αγώνα της Κύπρου. Γενναίες φράσεις χωρίς ιδεολογικό περιεχόμενο.

Μεσα στις μάζες η τοποθέτηση του Έλληνα πρωθυπουργού έβαζε νέα ερωτηματικά. Ουσιαστικά πρόσφερε στη δεξιά αυτο που οι δεξιές κυβερνήσεις τους αρνούσαν. Μια δικαίωση του εθνικισμού τους. Η αριστερά περίμενε να περάσουν οι πρώτες πανηγυρικές δηλώσεις για να δει τι θα ακολουθήσει. Για όλους άρχισε να μπαίνει το ερώτημα: πόσο σοσιαλιστική θα είναι η πολιτική του Παπανδρέου στο Κυπριακό;

Το αποκορύφωμα της πρώτης μέρας της επίσκεψης ήταν η απονομή του χρυσού μεταλλίου του Αποστόλου Βαρνάβα από τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο. Οι ομιλίες τόσο του Παπανδρέου όσο και του Χρυσόστομου, έντονα εθνικιστικές, υπογράμμιζαν τις πρώτες εντυπώσεις. Η εμφάνιση

του σοσιαλιστή Παπανδρέου μαζί με την εκκλησιαστική ιεραρχία της Κύπρου έριξε κρύο νερό στις ελπίδες της Κυπριακής αριστεράς.

Οι επόμενες μέρες της επισκέψεως έδειξαν πιο καθαρά τη πολιτική σημασία της επίσκεψης Παπανδρέου. Η πολιτική της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ είναι άσφαλως διαφορετική από τις προηγούμενες Ελληνικές Κυβερνήσεις. Από τη μια φαίνεται καθαρά πως προσανατολίζεται σε πολύ πιο έντονη αντίθεση στις προσπάθειες ξεπουλήματος του Κυπριακού και δεν φαίνεται να βασίζεται σοβαρά στην κοροϊδία των ατέρμων συνομιλιών. Από την άλλη δείχνει μια πιο ενεργητική συμμετοχή στη προώθηση του θέματος. Ωστόσο η προσπάθεια προώθησης μιας εθνικής ενότητας» στην Κύπρο δεν αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας. Σημειώνει πως η Κυπριακή αριστερά σπρώχνεται και πάλι σε μια πορεία συνεργασίας με τη δεξιά, πράγμα που οπως και στο παρελθόν θα έχει αρνητικές συνέπειες.

Σε τελευταία ανάλυση

το πρόγραμμα Παπανδρέου για το Κυπριακό δεν είναι παρα μια νερωμένη παραλλαγή του προγράμματος που πρότεινε η ΕΔΕΚ, αναπαλλαγμένου από το κοινωνικό του περιεχόμενο και με αρκετές αβαρίες σε θέματα ταχτικής ώστε να γίνεται αποδεχτό από τη δεξιά. Αυτή την ίδια δεξιά που θεωρούσε το πρόγραμμα της ΕΔΕΚ εξτρεμιστικό και ανεφάρμοστο.

Χωρίς κανένα ταξικό περιεχόμενο το πρόγραμμα Παπανδρέου καταντάει να εθνικιστικό πρόγραμμα χωρίς ελπίδες απήχησης ανάμεσα στους Τουρκοκυπρίους. Χαρακτηριστικά ο Τουρκοκυπριακός αριστερός τύπος καταδικάζει με τον πιο έντονο τρόπο την επίσκεψη και τις δηλώσεις Παπανδρέου. Όμως χωρίς τη συνεργασία της Τουρκοκυπριακής εργατικής τάξης είναι αδύνατο να λυθεί το Κυπριακό. Και σ' αυτό τον τομέα η επίσκεψη Παπανδρέου δεν έχει φέρει καμμία αλλαγή.

Θάταν άδικο ωστόσο να θεωρήσουμε την επίσκεψη Παπανδρέου αρνητική η ακόμα διπλως ουδέτερη. Παρ' όλη την «άφηση» ου-

δετερότητα που τήρησε ο Παπανδρέου-θάλεγε κανείς την ενοιά του προς δεξιούς ηγέτες-το γεγονός και μόνο ότι ένας σοσιαλιστής Έλληνας πρωθυπουργός επισκέφτηκε τη Κύπρο, έχει δημιουργήσει μια νέα κατάσταση. Η ΕΔΕΚ σήμερα αντιμετωπίζεται πιο θετικά από τον Κυπριακό λαό και αυξάνει αργά να σταθερά την επιρροή της. Μέρος αυτής της ανόδου οφείλεται και στην επίσκεψη Παπανδρέου.

Η ανάγκη αλλαγής στην Κύπρο άρχισε να γίνεται συνείδηση. Γι' αυτό είναι ανάγκη η ΕΔΕΚ να προχωρήσει στη μάχη των εκλογών με ένα πρόγραμμα πραγματικής αλλαγής: ένα πρόγραμμα ενότητας της αριστεράς για μια σοσιαλιστική Κύπρο. Μια τέτοια τολμηρή τοποθέτηση θα κερδίσει αρκετή υποστήριξη για ν' ανατρέψει τα σημερινά δεδομένα και να αλλοιώσει προς το καλύτερο και την στάση της Ελληνικής Κυβέρνησης. Ακόμα με ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα μπουν οι βάσεις για την συνεργασία με την Τουρκοκυπριακή Αριστερά.

ΘΕΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ο φόρος του Ρ.Ι.Κ.

(Η απολογία στο δικαστήριο 14-1-82)

Δεν πληρώνω τα τέλη του ΡΙΚ (στον λογαριασμό του ηλεκτρικού ρεύματος) για τους πιο κάτω (κύρια πολιτικούς) λόγους.

(1) Γιατί το ΡΙΚ λειτουργεί αποπροσανατολιστικά στα δι-άμετωπίζει ο Κυπριακός λαός (κατοχή, κοινωνικά, πολιτικά προβλήματα).

(2) Είναι ένα μονόπλευρο όργανο προπαγάνδας. Πιστεύω στην πολύπλευρη πλουραλιστική ενημέρωση από το ΡΙΚ. Ακόμα στο δικαίωμα δημιουργίας άλλων ελεύθερων από τον Κρατικό έλεγχο σταθμών. Η πληρωμή του ΡΙΚ είναι για μένα ενίσχυση της μονοδιάστατης και καταπιεστικής πληροφόρησης.

(3) Ο σταθμός του ΡΙΚ είναι κυβερνητικός και διαφημιστικός. Γιατί ζητα λεφτα απο μας; Ας τα παίρνει απο την κυβε

Ο ΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΡΙΚ

(Η απολογία στο δικαστήριο 14-1-82)

Δεν πληρώνω τα τέλη του ΡΙΚ (στον λογαριασμό του ηλεκτρικού ρεύματος) για τους πιο κάτω (κύρια πολιτικούς) λόγους.

(1) Γιατί το ΡΙΚ λειτουργεί αποπροσανατολιστικά στα δι-άμετωπίζει ο Κυπριακός λαός (κατοχή, κοινωνικά, πολιτικά προβλήματα).

(2) Είναι ένα μονόπλευρο όργανο προπαγάνδας. Πιστεύω στην πολύπλευρη πλουραλιστική ενημέρωση από το ΡΙΚ. Ακόμα στο δικαίωμα δημιουργίας άλλων ελεύθερων από τον Κρατικό έλεγχο σταθμών. Η πληρωμή του ΡΙΚ είναι για μένα ενίσχυση της μονοδιάστατης και καταπιεστικής πληροφόρησης.

(3) Ο σταθμός του ΡΙΚ είναι κυβερνητικός και διαφημιστικός. Γιατί ζητα λεφτα απο μας; Ας τα παίρνει απο την κυβε

(4) Η εισφορά στο ΡΙΚ ανάλογα με την κατανάλωση ρεύματος είναι απόφαση παρμένη εσθιελγκαι καταπιεστικά. Ο Ανδρέας Χριστοφίδης επικερματολόγος υπερ του ΡΙΚ δήλωσε ότι η εισφορά στο ΡΙΚ είναι λιγότερη απο το ποσον που πληρώνουμε για μια εφημερίδα (σε ένα χρόνο). Η νοοτροπία του Α. Χριστοφίδη είναι φασιστική. Η εφημερίδα τον διαλέγει ή έχω τη δυνατότητα (περιορισμένη) να την εκδώσω κι εγώ. Το

ΡΙΚ είναι μοναδικό. Με το ζόρι δηλαδή με αναγκάζουν να πληρώνω για κάτι χωρίς να λάχιστων το δικαίωμα της εκλογής.

(5) Η επιβολή φορολογίας για το ΡΙΚ ανάλογα με την κατανάλωση του ηλεκτρισμού είναι άδικη γιατί σε μερικούς τόπους δεν έχουν λήψη της τηλεόρασης, άλλοι δεν έχουν τηλεόραση κι ούτε πιστεύω ότι είναι σωστο να πληρώνουν για το ΡΙΚ όσα πληρώνουν ηλεκτρικό ρεύμα για καντήλια τάφων, φως υποστατικών ή ορνιθώνων.

(6) Η επιβολή φόρου για ασήμαντη δευτερεύουσας ή τριτεύουσας σημασίας υπηρεσία όπως είναι το ΡΙΚ (για μένα μηδαμινής σημασίας) πάνω σε πρωτεύουσας σημασίας υπηρεσία (Ηλεκτρισμός) είναι αντισταγματική και θυμίζει σε μένα το «1984» του Οργουελ. Μια κεντρική γραφειοκρατική υπηρεσία εκδίδει μια ισοπεδωτική απόφαση/διαταγή που πρέπει να εφαρμοστεί απ' άκρουσ' άκρου χωρίς να ληφθεί υπ' όψιν η ιδιαιτερότητα της κάθε περίπτωσης. Παλια τουλάχιστον η σχέση ΡΙΚ και κατόχου τηλεόρασης έσωζε λίγο τα πράγματα. Ηταν μια σχέση αμηση, ο κάτοχος συσκευής πλήρωνε, στο

ΡΙΚ, φόρο γιατί παρακολουθούσε τα προγράμματα του. Τώρα ολη η Κύπρος πληρώνει ισοπέδωτα του ΡΙΚ ούτε γιατί έχει συσκευή τηλεόρασης αλλά γιατί έχει ηλεκτρικό φως στο σπίτι του. Η σχέση ΡΙΚ-κατόχου συσκευής έχει χαθεί.

Υστερα γιατί βάζουν φόρο, όπως είπαμε πιο πάνω, πάνω σε λογαριασμούς πρωτεύουσας υπηρεσίας (ηλεκτρικό) που θα πάει σε ασήμαντη (χρηστικά) υπηρεσία. Μήπως αύριο θα μας βάζουν ένα φόρο

(για το ΡΙΚ ή για έξοδα παραστάσεων των Υπουργών) πάνω στο νερο η πάνω στα φάρμακα. Η πορεία αυτή είναι επικίνδυνη πολιτικά γιατί αύριο μπορεί να προχωρήσουν και την παροχή αυτών των αναγκαίων υπηρεσιών γιατί δεν πληρώσαμε ασήμαντες υπηρεσίες.

7ον ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ. ΠΩΣ ΤΑ ΑΦΙΛΟΤΙΜΑ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΩ ΚΑΘΕ ΔΙΜΗΝΟ ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΠΟΥΝ ΔΕΝ ΜΟΥ ΔΟΣΙΜΕΙ 'Η ΠΟΛΙΤΗΣ ΜΕ ΑΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ;

Με αγάπη
Γεώργιος Αντωνίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΘΕΩΡΙΑ Το θέατρο του καταπιεσμένου

Συν. απο το προηγούμενο

Ο Αουγκούστο Μπόαλ (γεννήθηκε τό 1930 στο Ριο ντε Ζανέιρο της Βραζιλίας) ασχολήθηκε συνεχώς με το θέατρο για δεκάδες χρόνια και στο βιβλίο του «Το θέατρο του καταπιεσμένου» γράφει για τις εμπειρίες του στην προσπάθεια να δώσει ένα θέατρο από την πλευρά των καταπιεσμένων. Μας μιλά για τις προσπάθειες και τους πειραματισμούς του, τις θεωρητικές του τοποθετήσεις για το θέατρο αναλύει την ποιητική του Αριστοτέλη (όπου ο θεατής εξουσιοδοτεί το θεατρικό πρόσωπο να δρα και να σκέφτεται στην θέση του) την ποιητική του Μπρεχτ (όπου ο θεατής εξουσιοδοτεί το θεατρικό πρόσωπο να παίζει στη θέση του κρατά όμως το δικαίωμα να σκέφτεται ο ίδιος για λογαριασμό του και πολλές φορές οι σκέψεις του είναι αντίθετες απ' αυτές που κάνει το θεατρικό πρόσωπο) και για την ποιητική του καταπιεσμένου που προτείνει την ίδια τη δράση: Ο θεατής δεν εξουσιοδοτεί με τίποτα το θεατρικό ούτε να παίζει ούτε να σκεφτεί στη θέση του: αντίθετα, ο ίδιος αναλαμβάνει το βασικό ρόλο του ηθοποιού, μεταμορφώ-

νει τη θεατρική πράξη, δοκιμάζει λύσεις σκέφτεται αλλαγές - με λίγα λόγια εξασκείται για την πραγματική δράση. (σελ. 17).

Γιατί όπως γράφει πιο κάτω (σελ. 54) «η ποιητική του καταπιεσμένου είναι απελευθέρωσης. Ο θεατής δεν μεταβιβάζει κανένα του δικαίωμα για να δράσει, η να σκεφθούν άλλοι για την θέση του. Απελευθερώνεται, δρα και σκέφτεται για τον εαυτό-του. Το θέατρο είναι δράση. Αυτό το θέατρο μπορεί να μη είναι επαναστατικό, όμως νάστε σίγουροι, είναι μια πρόβα της επανάστασης».

Γιατί για τον Μπόαλ, όπως στον κοινωνικο-οικονομικό τομέα η εργατική τάξη και οι καταπιεσμένοι πρέπει να πάρουν τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους, έτσι και στο θέατρο πρέπει οι καταπιεσμένοι να πάρουν τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους για να προχωρήσουν στην απελευθέρωση του.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

1. J.d.V. Coutinho: Πρόλογος στο βιβλίο του Πάουλο Φρέιρε «Πολιτιστική δράση για την κατάκτηση της Ελβεθρίας. (Εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1977).

Σάββας Παύλου

Προεδρικές Εκλογές

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

συνέχεια από την 1η σελίδα

ρουν σήμερα καλά τι σημαίνει Κυπριακή και δεξιά κυβερνήση. Γιατί η «πατριωτική» μάσκα της συμμαχίας δεν κατάφερε να προστατέψει την εργατική τάξη και το λαό της Κύπρου ούτε από την ανικανότητα της αστικής τάξης να λύσει το εθνικό ζήτημα ούτε από την αντεργατική πολιτική της Κυβέρνησης ούτε από την υποδούληση της οικονομίας απο μια σειρά σκάνδαλα (Συνεργατισμός, ΞΕΚΤΕ, Κ. Αερογυαμίες, Γραφείο Δημοσίων Πληροφοριών, οικόπεδα Αυθιού Σίλα κλπ κλπ ούτε απο τις αυθαιρεσίες του Προέδρου (Κομματικοποίηση) ΔΗΚΟ ποίηση των πάντων, αντισταγματική απόλυση και επαναπόλυση των δύο Γενικών Διευθυντών, διωγμοί Σέρτη κλπ κλπ.

22 χρόνια διακυβέρνησης απο τη δεξιά έχουν αποδείξει οτις εργατικές μάχες πως με οποιεδήποτε κυβερνήσεις συνθεση κι αν κυβερνα η δεξιά η ούσια για μας είναι μια: είναι ΞΕΦΤΙΣΜΕΝΟΙ και ΧΡΕΩΚΟ-ΠΗΜΕΝΟΙ. Οχι μόνο στην καπιταλιστική Κύπρο αλλά σ' όλες σήμερα τις χώρες του Τρίτου κόσμου και σ' όλες τις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες.

Η επιμονή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ούτε για κοινό πρόγραμμα και «μέτρα να ξεγελάσει τα προχωρημένα στελέχη και μέλη

του. Γιατί ενα οποιοδήποτε μέτωπο στο οποίο συμμετέχει η δεξιά δεν μπορεί να υλοποιήσει ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικό που αποτελεί τη μόνη λύση που δρο στα αδιέξοδα που μας έχουν οδηγήσει τα «πατριωτικά μέτωπα».

Η κατάσταση την ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι ακόμα πιο δύσκολη σήμερα γιατί με την ιστορική νίκη του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα έχει καταρρεύσει σαν χάρτινα καλλιέργησε πως η διεκδίκηση της εξουσίας απο την αριστερά είναι ουτοπική για την Κύπρο. Αν σήμερα που μπορούμε να βασισόμαστε στην υποστήριξη του Ελληνικού εργατικού κινήματος στον αγώνα μας για το σοσιαλισμο δεν μπορούμε να διεκδικήσουμε την εξουσία τότε ποια χρονολογία υπολογίζει η ηγεσία του ΑΚΕΛ πως θα μπορέσουμε;

Μπροστα στο φάσμα αυτης της κατάστασης και νιώθοντας το έδαφος να χάνεται κάτω απο τα πόδια της με την πίεση της βάσης του κόμματος για αλλαγή πορείας εντένεται η ηγεσία του ΑΚΕΛ στρέφεται και στοχεύει στο να παρασύρει και την ΕΔΕΚ στο μέτωπο με το ΔΗΚΟ για να εξαλλειψει οποιαδήποτε αριστερή αντιπολίτευση προς το ΔΗΚΟ, απο την αλλη, μπροστα

στις κατηγορίες του Συναγερμου ότι έγινε όργανο των κομμουνιστων επιδιώκει τη συμμαχία και με την ΕΔΕΚ για να μετριάσει τις εντυπώσεις που δημιουργούνται ανάμεσα στα δεξιά μέλη και ψηφοφόρους του.

Η ΕΔΕΚ λοιπον αποκτα σήμερα μια μοναδική θέση μέσα στον Κυπριακό πολιτικό χώρο όντας η μόνη σοβαρή ελπίδα διεκδίκησης της εξουσίας απο την αριστερα .

Η απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής για ανεξάρτητη κήθοδο στις εκλογες είναι ένα σωστο πρώτο βήμα στην ιστορική πορεία που βρίσκεται μπροστα στο κόμμα. Σαν τέτοιο πρέπει να διαφυλαχτεί με κάθε θυσία κόντρα στις λογής-λογής πιέσεις (πιέσεις που θα ενταθούν ακόμα περισσότερο) που εξασκούνται πάνω στη ΕΔΕΚ για να μπει ξανά σε «λαϊκό μετωπο».

Η διεκδίκηση όμως της εξουσίας δεν είναι εύκολη υπόθεση. Χωρίς την ενότητα στόχων και δράσης της εργατικής τάξης και πολύ δύσκολο να τα βάλουμε με την αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμο και να νικήσουμε. Γι αυτό είναι απαραίτητο η διεκδίκηση να απασαρίθεται συνοδεύεται με δυο κύρια στοιχεία πολιτικής: Το πρώτο είναι το ανοιχτο κάλεσμα προς το ΑΚΕΛ για τη σύμπηξη ενιαίου μετώπου της αριστερας χωρίς τη

συμμετοχή δεξιών κομμάτων. Αυτό στη συνείδηση της εργατικής τάξης θα θέσει το ΑΚΕΛ μπροστα στις εθύνες του. Θα είναι υποχρεωμένο είτε να συνεργαστεί με την ΕΔΕΚ, πράγμα που θα σημαίνει σημαντική νίκη της εργατικής τάξης στον αγώνα της για το σοσιαλισμο, είτε ν' αντιμετωπίσει την κριτική των συνειδητοποιημένων μελών και οπαδών του.

Η ενότητα όμως δεν είναι αυτοσκοπος αλλά οπλο στην δράση της εργατικής τάξης για τη σοσιαλιστική αλλαγή. Έτσι το δεύτερο στοιχείο πολιτικής της ΕΔΕΚ πρέπει να είναι ένα πρόγραμμα αγώνα για την εργατική τάξη: Ενα πρόγραμμα που να μην αφήνει περιθώρια παρεξηγήσεων ενα πρόγραμμα που ν' ανταποκρίνεται στις ελπίδες των εργαζομένων και ν' αποκλείει τη συμμετοχή δούρειων αγώνων. Τέλος ένα πρόγραμμα που να περιλαμβάνει την κρατικοποίηση κάτω απο εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας για να μπορέσει να προγραμματιστεί η οικονομία για να εξυπηρετεί το λαο κι όχι το κέρδος της ολιγαρχίας του θλούτου.

Δυστυχώς η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν έχει ακόμα προσφέρει αυτα τη καιρία στοιχεία. Η διεκδίκηση της εξουσίας γίνεται με τρόπο που δίνει την ευκαιρία στην ηγεσία του ΑΚΕΛ και ταμπουρώνεται πίσω απο το «σεχταρισμο» της ΕΔΕΚ, ενώ το πρόγραμμα που προσέβαται δεν ξεφεύγει απο τα στενα «εθνικά» πλαίσια. Αντι να στραφει αποφασιστικά στις εργατικές μάχες η ηγεσία της ΕΔΕΚ προσπαθεί να κάμει μια δεξιά στροφή για να κερδίσει μάζες απο την δεξιά. Αντι ν' αγωνιστεί για την ενότητα της αριστερας δίνει απο το κόμμα τα αριστερα στοιχεία τους πιο συνειδητους και ανιδιοτελείς αγωνιστες της ΕΔΕΚ.

Είναι λοιπον καθήκον και ενα νόστιμο της ΕΔΕΚ σήμερα να ενώσει τις προσπάθειες του μαζί με την Αριστερή Πτέρυγα για την ανακοπή της δεξιάς στρατηγής της κομματικής ηγεσίας και τη εφαρμογή μιας επαναστατικής πολιτικής απο το κόμμα. Μιας πολιτικής που μπορεί να ανατρέψει το σημερινό ισοζύγιο δυνάμεων προς όφελος της αριστερας και ν' ανοίξει το δρόμο ΣΗΜΕΡΑ κι όχι στο ακαθόριστο μέλλον για τη λευτερια και το σοσιαλισμο.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Ωριμες οι συνθήκες για την ταξική ενότητα Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων

Στις 4 του μηνός, σε συνέντευξη τύπου που δόθηκε στα κατεχόμενα, οι εκπρόσωποι των Τουρκοκυπρίων προσφύγων από το Νότο εξαπέλυσαν μια δίχως προηγούμενο επίθεση ενάντια στην εσωτερική πολιτική της κυβέρνησης Ντενκτάς. Κατηγορώντας την ηγεσία τους για ευνοιοκρατία και για αθέτηση υποσχέσεων, δήλωσαν πως παρ' όλο που πέρασαν 8 χρόνια από τότε που έχασαν τις περιουσίες τους στο Νότο το κράτος δεν φάνηκε ικανό να τους παράσχει όχι μόνο κατοικίες αλλά ούτε καν δουλειές.

Οι δηλώσεις των μελών της επιτροπής του Συνδέσμου Τ/Κυπρίων εκτοπισμένων ξαφνιάζουν για το δυναμισμό και την αποφασιστικότητα που τους διακατέχει. Χαρακτήρισαν το «κράτος» του Ντενκτάς σα μια ανοικτή φυλακή και δήλωσαν πως υφίστανται την ίδια καταπίεση κάτω από τη δική τους διακυβέρνηση όπως όταν ζούσαν κάτω από Ε/Κυπριακή διοίκηση. Προειδοποίησαν πως από τώρα και στο εξής δεν είναι διατεθειμένοι να κάμουν καμμία θυσία για χάρη του «εθνικού συμφέροντος», και πως είναι αποφασισμένοι να επεκτείνουν τη δράση τους αι όμα και Διεθνώς για να βρουν το δικαίό τους.

Οι δηλώσεις αυτές επιβεβαιώνουν πόσο άμεσα εξαρτάται η πολιτική συνείδηση από τις συνθήκες διαβίωσης. Η φτώχεια και η απάνθρωπη εκμετάλλευση από τον καπιταλισμό οδήγησαν τους Τ/Κυπρίους αυτούς στο να απαρνηθούν οποιοδήποτε εθνικό χρέος και να εξισώσουν Ε/Κυπρίους και Τ/Κυπρίους αστούς σαν απλούς εκμεταλλευτές και καταπιεστές.

Για τους Κύπριους Μαρξιστές η σημασία τέτοιων εκδηλώσεων είναι τεράστια. Γιατί αποτελούν το υπόβαθρο πάνω στο οποίο το κοινό

μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων μπορεί να στηθεί. Για την πραγματοποίηση του Κοινού Μετώπου χρειάζεται το σπάσιμο κάθε εθνικιστικού προσανατολισμού και ιδεολογίας ανάμεσα στις δύο κοινότητες. Ο μόνος τρόπος για να μπορέσουν οι Ε/Κυπρίοι εργαζόμενοι να αποδείξουν έμπρακτα στους Τ/Κυπρίους συντρόφους τους τον διεθνισμό τους, είναι με το να απαρνηθούν η δική τους δεξιά εθνικιστική ηγεσία και να απλώσουν συντροφικά το χέρι στους Τ/Κυπρίους. Απαρνούμενοι τη δική τους ηγεσία και εξι-

σώνοντας την με τους Ε/Κυπρίους αστούς, οι Τουρκοκύπριοι έκαναν ένα μεγάλο βήμα στην κατεύθυνση της ταξικής συνεργασίας των εργαζομένων των δύο κοινοτήτων. Οι Τ/Κυπρίοι αυτοί, όμως, δεν είναι σε καμμία περίπτωση διατεθειμένοι να ενώσουν τις φωνές τους με αυτές της Ε/Κυπριακής άρχουσας τάξης στη σύγκρουση που υπάρχει ανάμεσα στην τελευταία και τους Τ/Κυπρίους αστούς.

Το Κοινό Μέτωπο μπορεί να στηθεί μόνο στη βάση της σοσιαλιστικής μεταρρίθμισης ολόκληρου του νησιού μόνο ο κοινός αγώνας για ένα καλύτερο αύριο μέσα στα πλαίσια μιας σοσιαλιστικής Κύπρου μπορεί να συνενώσει τις μάζες των Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων για την αποτίναξη του Ιμπεριαλιστικού ζυγού και το διάξιμο των ξένων στρατών.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, η τοποθέτηση των Αριστερών Κομμάτων στο Νότο, ότι περνούμε εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο και όχι στάδιο κοινωνικής μεταρρίθμισης, είναι καταστροφική. Γιατί με αυτό το τρόπο εξανεμίζουν τις δυνατότητες πραγματοποίησης του Κοινού Μετώπου, το οποίο, αν σημειωθεί, αποδεχόνταν σαν αναγκαίο στον αγώνα για απελευθέρωση της Κύπρου. Αν τα αριστερά κόμματα των Ε/Κυπρίων δεν ενώσουν τις δυνάμεις τους και να βάλουν άμεσα θέμα διεκδίκησης της εξουσίας η φραστική τους τοποθέτηση υπέρ του Κοινού Μετώπου δεν έχει καμμία ουσία, ούτε κανένα νόημα. Η επίμονη τοποθέτηση τους υπέρ της συ-

νεργασίας των «πατριωτικών δυνάμεων» βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την ταξική συνεργασία Ε/Κυπρίων - Τ/Κυπρίων εργαζομένων, και σπάει έτσι κάθε δυνατότητα σύμπτηξης» ενός κοινού μετώπου αγώνα με τους Τ/Κυπρίους.

Η διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης των Τ/Κυπριακών μαζών είναι πολυραγδαία. Οι φωνές διαμαρτυρίας ενάντια στην πείνα και την εξαθλίωση που οδηγεί η πολιτική της Τ/Κυπριακής ηγεσίας ολόένα και αυξάνονται. (Βλέπε το άρθρο του Αχμετ Καραμάν στη νέα εφημερίδα «Δημοκρατία»: «Πεινούμε». Στο πολιτικό επίπεδο υπάρχει την τελευταία περίοδο μια συνεχής κρίση, που ανάγκασε την Τ/Κυπριακή πολιτική ηγεσία να καταλήξει σε μια πολύ ασταθή κυβέρνηση συνασπισμού, αφού επέτυχε η προσπάθεια συνασπισμού του κόμματος Ντενκτάς με το κόμμα του Ντουρνούραν.

Αυτή η πορεία ριζοσπαστικοποίησης πρέπει να καναλιαστεί ώστε να οδηγήσει στη δημιουργία σοσιαλιστικών συνειδήσεων - δηλαδή στην αντίληψη για την ταξική συνεργασία των εργαζομένων των δύο κοινοτήτων. Το συνέδριο των Τ/Κυπρίων προσφύγων από το Νότο δεν είναι ενδεικτικό της υπάρξης κοινότητας σοσιαλιστικών συνειδήσεων σε μαζική κλίμακα. Είναι όμως ενδεικτικό της υπάρξης αυτής της πορείας. Το τελικό αποτέλεσμα εξαρτάται σ' ένα τεράστιο βαθμό από την ανταπόκριση των Ε/Κυπρίων εργαζομένων. Η προσφορά ενός σοσιαλιστικού προγράμματος ταξικής ενότητας προς τις Τ/Κυπριακές μάζες εμπειροκλίνει μια τεράστια δυναμική επισπεύδοντας την πορεία ριζοσπαστικοποίησης των Τ/Κ μαζών και καναλιάζοντας την στις σωστές κατευθύνσεις.

Ομηρος Παντης

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗΝ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ

Συνέχεια από τη 1

Αφορμή της εξέγερσης ήταν η αποπομπή Παλαιστίνιου Δημάρχου από τις Ισραηλιτικές αρχές όταν αυτός αρνήθηκε να συνεργαστεί με τον Διοικητή που διώρισε η Ισραηλιτική Κυβέρνηση. Ο διωρισμός διοικητών από τους Ισραηλίτες έγινε σε μια προσπάθεια να προωθηθεί η Ισραηλιτική μορφή «αυτονομίας» της δυτικής όχθης-μιας «αυτονομίας» που ουσιαστικά θα σήμαινε την προσάρτηση.

Η άμεση αντίδραση των Παλαιστίνιων και η μαχητική μορφή των εκδηλώσεων τους, έχει φέρει σε πολύ δύσκολη θέση τη Κυβέρνηση Μπεκιν. Το Εργατικό Κόμμα υπέβαλε ψηφισμα μορφής στην βουλή και πέτυχε ισοψηφεία. Παρα την απειλή του Μπεκιν να παραιτηθεί αν δεν πάρει πλειοψηφεία το υπουργι-

κο συμβούλιο τον κάλεσε να παραμείνει.

Στη προσπάθεια της να καταστείλει την εξέγερση η Κυβέρνηση απέπεμψε άλλους δυο δημάρχους με την κατηγορία ότι υποκίνησαν βιαιοπραγίες και απείλησε να επεκτείνει τον Ισραηλιτικό νόμο και στη Δυτική όχθη. Παρ' όλη αυτή η εξέγερση δεν φαίνεται να λυγίζει και το PLO δήλωσε πως η κατάσταση θα γίνει ακόμα πιο σοβαρή.

Η εξέγερση είναι η πιο σοβαρή που έγινε μέχρι σήμερα στα κατεχόμενα εδάφη και υπογραμμίζει τη ματαιότητα λύσεων τύπου Καμπ-Νταϊβιντ που βασίστηκε κύρια στην εγκατάλειψη του Παλαιστίνιου λαού από την Αίγυπτο του Σανταντ.

Φυσικά η καταστολή της εξέγερσης είναι θέμα χρόνου για τον Ισραηλιτικό στρατό. Όμως θα έχει πολύ σοβαρές συνέπειες.

Κατ' αρχήν θα δείξει στην Ισραηλιτική Κυβέρνηση πως δεν μπορεί να επαναλάβει το πείραμα των υψωμάτων Γκολαν ανενόχλητα. Θα δείξει ακόμα πως η προσάρτηση της Δυτικής όχθης είναι πολύ δύσκολη αν όχι αδύνατη.

Ταυτόχρονα μέσα στις έβραϊκές μάζες θα κερδίσουν νέο έδαφος οι απόψεις για μια διαφορετική προσέγγιση του θέματος των Παλαιστίνιων. Είναι αδύνατο να παρουσιαστεί η εξέγερση σαν μια τρομοκρατική πράξη και η αναζήτηση νέων λύσεων για την Ειρήνη θα αυξηθεί.

Αν λάβουμε υπ' όψη την ασχημη οικονομική κατάσταση στον Ισραηλ θα πρέπει να περιμένουμε μια πιο έντονη διάδοση των μαρξιστικών ιδεών. Η λύση του Παλαιστίνιου προβλήματος όπως στη Κύπρο είναι αδύνατη πάνω σε εθνική βάση. Μόνο μια σοσιαλιστική Παλαιστίνη με πλήρη αυτονομία των λαών της περιοχής μπορεί να εξασφαλίσει την Ειρήνη.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα
Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα
περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 100 μιλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα
Εσωτερικό: £1600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £2.750
Ευρώπη: £3.000
Αμερική: £3.750